

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 15-21 martie 2009

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0744/921.703

Liturghia Înaintesfințitelor

miercuri, 18 martie, ora 12.00

Calea Crucii

vineri, 20 martie, ora 17.00

Pomenirea tuturor morților

în fiecare sâmbătă din Postul Mare,
după slujba Vecerniei

PARASTAS

ora 17.30

Rugăciune

Doamne!

Ajută-mă să le pot spune celor puternici adevărul în față.

Să nu mint... doar pentru a câștiga aplauzele celor slabi.

Dacă-mi dai noroc... nu-mi lua fericirea.

Dacă-mi dai putere... nu-mi lua rațiunea.

Dacă-mi dai succes... nu mă lipsi de umilință.

Iar dacă-mi dai umilință... nu-mi lua demnitatea.

Ajută-mă ca întotdeauna să văd și reversul medaliei.

Nu mă lăsa să-i învinovățesc pe ceilalți pentru că nu gândesc ca mine.

Învață-mă să iubesc oamenii ca pe mine însumi.

Învață-mă să mă judec ca pe restul.

Nu mă lăsa să alunec în orgoliu... și nici în disperare sau eșec.

Mai bine amintește-mi că eșecul... este experiența care precede triumful.

Învață-mă ca în ciuda suferinței... să merg înainte.

Învață-mă ca în ciuda decepțiilor... să nu-mi pierd încrederea.

Învață-mă că A IERTA este cel mai important lucru pentru cel puternic... și că răzbunarea este semnalul primitiv al celui slab.

Dacă îmi iei norocul... lasă-mi speranța.

Dacă îmi iei succesul... lasă-mi puterea de a trece peste eșec.

Dacă eu aș greși cuiva... dă-mi curaj să-mi cer iertare.

Dacă cineva mi-ar greși mie... dă-mi curaj să-l iert.

Doamne, dacă eu uit de Tine Tu să nu uiți de mine!

Spărgând acoperișul

Într-o zi patru prieteni au adus un paralytic la Isus, să îl vindece. Când au văzut că nu se putea intra în casa în care predica Isus, din cauza mulțimii prea mari, cei patru nu au disperat. Credința nu se lasă bătută niciodată. Perseverează. Este inventivă, fertilă, plină de idei. Râde de bariere. Dacă un drum este închis, credința caută alt drum. Și îl găsește în final. Scoțând câteva dintre țiștele ușoare ale acoperișului palestinian, cei patru prieteni l-au coborât prin deschizătură, așezându-l la picioarele Învățătorului. Imaginați-vă uimirea celor din casa plină ochi când au auzit un zgomot ciudat de sus, au observat căzând praf peste ei, iar când și-au ridicat privirea au văzut acoperișul spart și paralyticul coborând spre ei. Imaginați-vă cum Isus privea spre cerul deschis, prin gaura din acoperiș, văzând patru capete ce îl priveau de sus! Avem aici un exemplu despre cum credința sparge acoperișul pentru a ajunge la Dumnezeu. Acești oameni au demonstrat pentru toți că credința creștină este mai mult decât o străfulgerare în întuneric; este un efort hotărât de a stabili o legătură cu Isus. Persoana care spune “nu am fost duminica aceasta la biserică, dar inima mi-a fost acolo” se păcălește pe sine. Dacă inima îi era acolo, și trupul i-ar fi fost acolo. Nu poți să oprești credința din a găsi un drum pentru ca să fie cu Isus.

Să ne uităm puțin la cei patru prieteni ai paralyticului. Primul lucru pentru care i-a admirat Isus a fost credința lor. “Și văzând Isus credința lor” a făcut vindecarea miraculoasă. Dar credința creștină nu stă singură; ea merge mână în mână cu iubirea. Când acești patru prieteni au venit la Isus, ei nu au venit singuri. Ei și-au amintit de cel care dorea atât de mult să îl vadă pe Isus, dar nu putea din cauza paraliziei. Mulți îl uitaseră, dar nu și prietenii lui. Ei au găsit timp și energie ca să meargă, să îl ia, să îl ducă la Isus. Ei sunt genul de oameni care îi provoacă bucurie Domnului. Nu au căutat să îl vadă doar ei pe Isus, ci s-au gândit să îl aducă pe acela care altcunva nu ar fi putut veni singur.

Începem aducându-ne pe noi înșine la Cristos. Dar niciodată nu ne oprim aici. După ce ne-am adus pe noi, îi aducem pe alții. Cel mai mare dar pe care un om îl poate da cuiva este Cristos. Foarte puțini sunt aceia care într-o zi să nu aibă de-a face cu cineva care nu îl cunoaște pe Cristos, și care nu are nevoie disperată să îl cunoască. Nu este oare acesta scopul nostru ca Biserică, adică al cateheților, părinților, responsabililor de tineret, membrilor din cor, prietenilor, ca fiecare în stilul propriu să îi aducem pe ceilalți în prezența vindecătoare a Domnului nostru? Cât de ușor este, de exemplu, să aduci un prieten și să îl așezi la picioarele lui Isus prin rugăciune! Cei patru bărbați din Evanghelia de astăzi nu au putut să își vindece prietenul paralytic, dar au fost dispuși să îl ducă la Cel care poate vindeca.